

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. J.**, bývajúceho v T., zastúpeného Mgr. P. N., advokátom V., proti žalovanému **M. H.**, so sídlom v N., IČO: X., zastúpenému JUDr. M. K., advokátom v N., o **9 900 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9 C 263/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. júla 2012 sp. zn. 13 Co 133/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením zo 14. marca 2012 č. k. 9 C 263/2011–79 návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca (spolu s ospravedlnením neúčasti na pojednávaní dňa 14. marca 2012) navrhol konanie prerušiť z dôvodu, že na Okresnom súde Nitra prebieha konanie o určenie vlastníctva k motorovému vozidlu. Poukázal na to, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia (rozsudkom zo 14. marca 2012 – č. I. 75 - uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 900 € spolu s príslušenstvom a trovami konania), ktorého sa žalobca domáhal z dôvodu, že vyplatil žalovanému preddavok na kúpnu cenu, pričom k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo (čo nie je medzi účastníkmi ani sporné). Ak prebieha konanie o určenie vlastníctva k motorovému vozidlu, ktoré malo byť predmetom kúpnej zmluvy na inom súde, táto skutočnosť nemá žiadny význam pre dané konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 3. júla 2012 sp. zn. 13 Co 133/2012 (č. 1. 98) odvolanie žalovaného odmietol v súlade s § 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p. (uznesením z 3. júla 2012 sp. zn. 13 Co 132/2012 – č. 1. 95 – odmietol aj odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa – č. 1. 75). Uviedol, že žalovaný proti uzneseniu súdu prvého stupňa (doručeného mu 26. marca 2012) podal (na pošte dňa 10. apríla 2012) odvolanie s tým, že jeho dôvody doplní v lehote 5 pracovných dní. Do rozhodnutia odvolacieho súdu však dôvody odvolania nedoplnil.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalovaný, ktoré odôvodnil tým, že tak uznesenie odvolacieho ako aj uznesenie prvostupňového súdu (o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol ich zrušenie a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Trval na tom, že návrh na prerušenie konania je dôvodný, nakoľko motorové vozidlo bolo políciou zadržané a do dnešného dňa sa nachádza v sklade v Zlatých Moravciach. Zálohu, ktorú mu žalobca zaplatil, vyplatil pri kúpe vozidla, preto je podstatné, aby sa dané konanie prerušilo až do skončenia konania na Okresnom súde Nitra, v ktorom sa domáha jeho vydania. Nie je jeho vinou, že v súčasnosti nemá ani vozidlo a ani finančnú hotovosť od žalobcu.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska

(§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V preskúmvanej veci nejde o žiadne z uvedených uznesení, preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona je potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Uvedené vady konania žalovaný nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto ani z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) spočívajúce v nesprávnom závere o nedôvodnosti jeho návrhu na prerušenie konania.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu

aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (možno ním odôvodniť len procesne prípustné dovolanie, o ktorý prípad v danej veci nešlo). Treba uviesť, že podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (okrem prípadov uvedených pod písm. a/ a b/ tohto ustanovenia) môže súd konanie (pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenie) prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takúto otázku podnet. Dôvodnosť návrhu na prerušenie konania podľa tohto ustanovenia je len na posúdení súdu (môže, ale nemusí konanie prerušiť), či sa v inom (súčasne prebiehajúcim) konaní rieši otázka, ktorá je pre jeho rozhodnutie rozhodujúca a je preto vhodné na toto rozhodnutie (v inej veci) vyčkať. V danej veci prvostupňový súd nevyhovел návrhu žalovaného na prerušenie konania (zamietol ho), pretože dospel záveru, že v ním uvedenom konaní sa nerieši žiadna otázka, ktorá by mala význam pre (dané) konanie, v ktorom sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného, rozhodnutím, ktorým nebolo vyhovené návrhu na prerušenie konania, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Odvolací súd sa vecnou správnosťou rozhodnutia prvostupňového súdu napokon ani nezaoberal, pretože odvolanie žalovaného odmietol z dôvodu absencie jeho náležitostí podľa § 205 ods. 1, 2 O. s. p. (§ 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), ktorý postup žalovaný nenamietal, ale (v dovolaní) trval „len“ na existencii dôvodu pre prerušenie konania (§ 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). To napriek tomu, že rozsudkom súdu prvého stupňa zo 14. marca 2012 (č. 1. 75), právoplatným 8. augusta 2012 bolo už rozhodnuté vo veci samej (odvolanie žalovaného aj proti rozsudku prvostupňového súdu odvolací súd uznesením z 3. júla 2012, č. 1. 95, odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p., ktoré žalovaný dovolaním nenapadol). Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môže aj rozhodnutím odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania dôjsť k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ale len za predpokladu, že pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky (R 23/1994). V danom štádiu konania t. j. právoplatnom skončení konania vo veci samej, je už bezpredmetné sa touto otázkou zaoberať.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. Prihliadnuc na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnému žalovanému (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. marca 2013

JUDr. Ladislav Górász, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová